

Géczi János

Vers egy Aczél-sor töredékével

A rózsák színe sosem tűnt el.
A piros rózsák pirosak maradtak,
a fehér rózsák fehérek maradtak,
a sárga rózsák sárgák.
Fogyatkoztak előlünk a sivár bakterházak.

A sor fölé görnyedten
folytattam a munkát, szaggattam a gyepet,
a lósóskát, s eszembe jutott,
hogy 1997-ben, avagy korábban,
1983-ban tűnt fel,
majd évre rá el.
Olykor így, s olykor úgy,
félévelekkel váltva.

Időnként darabokban bukkant elő,
ahogyan a lófejnyi gyökérrögök a földből.

2010-ben ugyanúgy volt.
Előkerültek a darabok,
a részek és részletek a legkülönbözőbb helyekről.
Összefüggéseket kerestem
az el- és feltűnések között.
Valahogy minden,
mondjam, a mindenség,
úgy rövidült le, ahogyan egyre-másra
előzőleg az övé.

Tépvé a sorokból a gyepet, a lósóskát,
a szabály az, hogy betűről betűre haladva,
a lényeges eltérések ellenére
összefüggünk.

Folytattam a sorok fölé hajolva
a feladatot,
ahogyan az egyenesre beültetett növényeket
sorolja az ember,
ahogyan vonattal keresztül a sík földön bevégzi

az utazást,
amikor minden állomás előtt
parkrzsák nyíltak.

Az első virágzás 1983-ban
májusban kezdődött, miként 1997-ben is,
s a köztük levő években ugyancsak.
A vadhajtások nem,
a virágok mindig újra nőttek.
Rózsák közéből indult,
s közékük érkezett mindegyik szerelvény.
Rózsák a sötétben és a napfényben.
A tiszta ég alatt,
s a kéményfüst kormától elsötétülve.

Mindig nyilvánosságra került,
mely sorok között görnyedünk.
És mely sorok mellett
szívódik fel a tettes
gyepet tépve, lósóskát cibálva,
s mikor jelenik meg
hold híján az égen egy véraláfutás.

Járunk a történelemben.
A rózsák színe sosem tűnik el.
A piros rózsák pirosak maradnak,
a fehér rózsák fehérek maradnak,
a sárga rózsák sárgák.

APPENDIX

De jó, hogy túl az Empyriumon
madárnak nem való a test,
s azt visszahagyva a szemre bízza
birtokolni csodálatát.
A test igyekszik ahhoz a sorshoz,
hol lenni kell, ahová aláhelyez
a zuhanás, ott fenn pedig, két szárny
nyomán, egy pillanat, a fény marad,
majd a tömény fényhiány.